

קינות לבני ארץ ישראל

א.

ויהי בשנת ה'תשע"ד לבריאה וליצירת עולמים
בחודש אב הוא החודש החמישי לצאת גאולים
ביום התשיעי הוא היום נשרף בית עולמים
בו ארעו חמישה, ובכפליים לקו המאורות הגדולים

ואני יושב משומם באחת מבנות ירושלים הבנויה
וקורא בדמע בספר קינות שכתב החוזה ירמיה
ועל כל הרעות והצרות אשר לעמנו וארצנו היה
ובעודי דומע על כל הרוע והשפל שתיאר נביא יה

אני תמה מה לנו ולצרה הזאת
הנה כי כן קראתי כל ספר קינות
וכל הצרות אשר בו, לנו אינם נרגשות
ואנחנו יושבים בארצנו על מי מנוחות

ואומר לנפשי מה לך כי תידומי, ולמה עיניך תבכינה
והלא עתה איננו סחופים לצרינו, וימינו בשמחה ונגינה
וכל המחונן עפר ארצו ורוצה את אבניה, עולה לירושלים ברינה
ולמה תאמרי אין כמכאובי, כשאינך נופלת מכל מדינה ומדינה

ירושלים המהוללה, ציון כלילת יופי, מה לך כי נפלו פניך
הלא עולליך על רוב דגן ויין, ותירוש ינובב בתולתיך
ובחוריך קוממיות יהלכו, ורב שלום בניך
בך זקנים ומשענתם, וילדים וילדות משחקים ברחובתיך

תורה תורה למה תקונני, והלא עתה לך עת פריחות
תינוקות בבית רבן קוראים מקראות ועוסקים בגמרות
ואף בחורים עם זקנים, את והב בסופה בסברות
וכל תינוק ותינוקת הגוים ומקיימים מצוות ה' המאירות

ארץ ארץ מה לך כי תבכי, הלא באו בך אבות ובנים גם יחד
מצפון ומים מקדם ומתימן בעלון בניך, היוחל ארץ ביום אחד
התאנה חנטה פגיה והארץ פירותיה נשאה, לא נעדר בהם אחד
הנך קמה ובנויה, ערים ובתים מתוכנים, ומאומה ממכונך לא נכחד

ואף אם לא הכל כשורה, וכפי שהיה בתפארה הראשונה
הלא כן היה אף ימים רבים בהיות ישראל בארצם, ללא נהי וקינה
לא על זה בכי, ולא על כזה הלוך שחי, לא כך מנהג בני בינה
התנערי מעפר קומי, ותפלה לאלהיך שאי, ובנייך ישלים ובנה

כך הרהרתי בעת הבכי, וכה שייטו מחשבותי ורעיוני
על מה קינותי, אם על הרע שכבר עבר אבכה ביגוני
והלא צום החמישי יהיה לשמחה, ענה זכריה החוזה לכהני
ועל מה זה נפשנו נענה, ועל הארץ דוממה, וכלו בדמעות עיני

ב.

אמרתי אני לליבי, בעת בכי וקינה מעיני נסתרים
למה זה תתמהי ותהרהרי, על דמעות עמך ניגרים
ביני נא מה היה בעת העם על מכוננו, ימי דור דורים
וזה לעומת זה, דורנו דור שפל ובזוי שבור לשברים

השוי נא דורנו לכל דור, וביותר לדור בו קרית דוד חנה
ביני נא בעם ה' כצורתו המתוקנה, בימי הבית בו נבנה

על ידי שלמה ידיד יה, אז הייתה תפארת ציון מצוינה
עת באנו אחר דודנו חדר בחדר, אף ערשנו רעננה

הלא זאת דעי לך, כי לא הבנין החיצון הוא הכל
ומה לנו בגוף חסר נשמה, אין קשב ואין קול
ומה יוסיף לך בנין הארץ, כאשר נפשנו יבשה אין כל
ומה יתן לך קול ילדים משחקים, והאב עודנו שכול

מה לנו בבנין ערים, ועדיין חסרה נפש האומה
גופנו בריא וגדל, ונשמתנו דלה צמקה ושוממה
שדותנו פורחות, אך נפשנו הייתה לחרבה ולשמה
וחזון הושע 'אהיה כטל לישראל יפרח כשושנה' מאתנו נעלמה

ואם בהיותנו בארצנו בראשונה, היינו כגוף ונשמה מחוברת
ובעוונתנו מארצנו גלינו והרי אנו כנשמה שאין לה גוף לדירה
ועתה נרפאנו, אך אי לנו, הרי אנו כרוח חולה בגוף שורה
ואלו שבנשמתם נאחזו, לאחיהם שונאיהם נתנו לגזרה

ועל מה אנחנו יושבים, ומה לנו פה ומי לנו פה
ומה לה לעזובה לחזור לבית אישה, ופניו לא שזפה
הלזאת יקרא דרושה, אם חדר בחדר לא באה, ונפשה עייפה
וכי לא שבנו, אלא כדבר בן בוזי לבלתי נשים שמו בגויים לחרפה

הלא על זאת ראוי לנו הבושות
ומי זה יפנה לבו לשמחות
כאשר הנשמות נתנו לכסוחות
ומי יתבונן על רווחות הגופות

ועתה אסדר שבח תכליתנו, ואופי שלימותנו
ואף כי גם בחיים חיותנו, לא הרבה ארך לנו
הלא לזאת תכלינה עינינו, ובזה תשועתנו וישענו
הלא לשמע פאר עברנו, לשמם ולזכרם תאות נפשנו

הן זאת תקותנו, כאשר תכליתנו ורוממותנו, עינינו תצפינה
וכאשר על פי התורה נעמיד סדרי חיינו אחת מהן לא תעדרנה
אז יבקע כשחר אורנו, ועמנו במהרה יצמח ויעלה ארוכה נאמנה
כאשר דרכנו בחכמה ומשפט, וקורא לנו ציון עיר ה', קריה נאמנה

ג.

כי כרם ה' צבאות בית ישראל, ואיש יהודה נטע שעשועיו
ויטעהו שורק, ומגדל עשה בו אל, ואף יקב חצב בו למשקיו
כי מטע הכרם טעון גוונים רבים, למען פאר והשביח ענביו
ודעות בני העם אינם דומות זו לזו, למען ישלים ויתקן העם עניניו

על כן יש בו בעם אנשי מעש מחד, ומאיך מחוקקי חוקים
אנשי משפט מגדרי גדרים, ואישי רוח מגביהי מרומים
אנשי שדה ואנשי ספר, בעלי תכלית עם אמנים ומשוררים,
נערים המתחדשים כנשר, ואף האומרים שאו פניכם לזקנים

ואף בעלי שררות רבות בעם, מלך במשפט יעמיד ארץ
ועמו כהנים המבדילים בין טמא לטהור, למען טהר הארץ
ואף נביא מוכיח ולקטון ולגדול, ועל פיו ינהיג המלך את עם הארץ
שופטים ושוטרים, יכופו בדבר המלך הכהן והנביא, כל בני ארץ

וכל זה לא בחינם הוא, ולא נוסד על תוהו
וכאשר יעדר אחד מנהו, והארץ הייתה תהו ובהו

האדם לא יתמיד להפריח חייהו, ואף לא דומם כאבני בהו
ולא תמיד יושרו יאשרהו, וצריך שופט לדין בין אני והוא

וצריך לנביא למען יכוין העם לדרך טוב
ולמחוקק למען אשר בחוק ישים כל דבר טוב
ולאיש רוח אשר יראה שבכל חוק וסדר, נטמן טוב
ואף לכהן שיגדור ויבדיל, עד היכן גבול הרע והטוב

ולא אך לאנשי חוק, תורה, ורוח, זקוק העם
אלא אף לאנשי עסק, למען אשר יהיה לרוח עם
היות ורוב האדם הוא עם הארץ, וללא ארץ אין עם
אף אמנים ומשוררים, צריך בארץ, למען ינשב רוח לעם

ואף כי אין כל חדש תחת השמש, והארץ לעולם עומדת
בכל זאת הרוח נושבת, ואף הארץ לתכליתה מקדמת וצועדת
אמנם לא במהירות תוכל ללכת, פן תיתקל וברגליה מועדת
ונערים וזקנים יחדיו ישכנו וישלבו, למען לא תהא הארץ מתנוודדת

הן זה ישראל, הכרם נטע לו אל, ישלח קצירו עד ים ומנהר יונקותיו
במלוכה מתנהל, בנבואה מתהלל, חוק שואל, ושופט גם כהן חכמיו
נערים וזקנים יסולו מסילתו, ואנשי מעשה ומשוררים עמודיו
שופטים ושוטרים יקיימו דתו, ואנשי רוח יחדשו ויאירו זיו פניו

קיום כל אלה יחד, בזה לבד קיום העם בצורה מתוקנה
הן כאשר תתפרד החבילה, ונפרדו זה שמאלה וזה ימינה
זה ארצה וזה שמיימה, זה יחוקק חוקים בלא תוך וכוונה
וזה יראה חזיונות ואין מקום קיומם, והארץ נשברה ללא תקנה

ד.

אך נעזבים ישראל מארצם, וכבר נפרדה החבילה הטובה
בהיותם בארצם אחוזים זה בזה, מלאו פני תבל תנובה
וכאחיזת הגוף הטבעית היד והרגל הראש והלב הכליה והקבה
ומאחר שנתפרדו זה מזה אף אם יאספום לא תתקבץ הנעזבה

כן, מאחר שנתפרקה הצורה הטבעית והחיה של עם השם
אף כאשר יאספוא יחד, יתפרדו כל אחד בדרכיו לדרוש את השם
ומתפזרים אנו פיזור אחר פיזור, עד שאין אנו נקראים באותו שם
רגע קטן עזבנו אלהינו, ברחמים גדולים ובחסד עולם, יקבצנו השם

וכבר בהיבנות הבית השני, ראו הזקנים שלא נקבץ הגוף כתיקונו
בהיחסר ארון תורת ה', ועתה לא יעמוד המעשה עם תוכנו
והיו הדברים כתיקונם, אך אם היה נקבץ כל ישראל בהמונו
אך יען לא עלו כולם, ובבל בל עמם, פורדה ההלכה מרוח ה' וארונו

והן אמנה זה הדרך בחר לו יה, בהלכה פסוקה לכל ישראל
אך ודאי חסרה מרוחה כבעוד היות הנבואה מאת האל
ואף בתוך החכמים רבתה המחלוקת, בהבנת תורת האל
ומני אז רבו הפיזורים בישראל, פיזור אחר פיזור, עד ישראל יגאל

עתה אנשי מלוכה ושררה, מולכים שלא כשורה וכתורה
ובעם רודים שלא לצורך, ועל שה רזה יתנו צרה צרורה
ומצוות התורה עוברים ורומסים, מחמת היפרדם מאנשי התורה
והחכמים יאמרו התורה והמצוות, ושומע אין, כי לא להם השררה

ובעלי בתים ויגיעי כפיים, אנשי שדה ובעלי מלאכה, אין למו מים
היות לא ידעו אנשי התורה, הדרך להשכינה תחת השמים
ולא באשמתם היא, אך מחמת שרחקה ארץ משמים

והארץ והעם אשר עליה נשארו שמה ושאייה, בלא יראת שמים

ואף משוררים ואנשי רוח, לא מצאו בתורה מנוח
ולא ראו בתורה שיר ורוח, כי אם צו וקו יגיעה וטורח
ואף עולי מרכבה, דברו גבוהה גבוהה, אך בתלמוד נגחו נגוח
והארץ הייתה תוהו, מעשים לחוד, ורוח לחוד, ונשיאים פרוח פרוח

ואף אנשי חוק וסדירה, בגבול ובמעשה בין איש ובין רעהו
לא מצאו מבוקשם בתורה, יען דבריה בעולם אשר לא יכירוהו
ואנשי ההלכה, מהם לא ידעו גבול וסדר, ולא להם לסדר מעשהו
ומהם ירצו לתקן העדר, אך לא לנו כח הגדר, עד שיבוא אליהו

הן זה דרכי ישראל בגלותם, וזאת צרת תורתם
ברגע קטן נעזבו ונפרדו, ועתה כבר נפרדים מהורתם
אין מקרא ומשנה במקום אחד, וליוצא ולבא אין שלום, מהצר אותם
מעשה ורוח לא ישכנו יחד, כי עזבו כל החומרים את צורתם

ה.

הן בגלותן לא הרגשנו אף קרץ, שאין המת מרגיש בפרץ
ועתה בהתחדש עלינו חיי הארץ, ועם ה' החל נקבץ בארץ
אך לא קובצנו לגוי אחד בארץ, ועל זה ידאב העם אשר בארץ
הן הנה רגשי חי שנשמתו בחרץ, ואך גופו מחזיק בפרץ

עתה כאשר קובץ הגוף, כל הבעיות יחדיו חברו, נגד התורה להלכה
אנשי הרוח, עם אנשי הארץ, חברו יחד אל מול ההלכה להתהלכה
היות וזו לא תתאים לרוחם, וכולם עזבו התורה מעשותה להלכה
ונשארו אך אנשי החוק והמשפט, עם מעשה התורה להמשיכה

הן מצב זה, גרוע שבעתיים מגלותנו, אף כי ודאי מה' יצא הדבר
הלא טובה נשמתנו לבדה, מגוף ריק ושכל נבער
לא דיינו שאין התורה כתיקונה, ואין סדר ותוכן בשום דבר
אלא אף רוב בנו, חצוב בבארות נשברים, אשר לא יכילו דבר

וכי תאמר על זה בכיה כעל חורבן ארצנו, ועל ציון תשוקתנו
הן, הן, הלא כל תכלית עמנו אינו אלא לנשמתנו ומצוות אלהינו
ואם זה יחסר לנו, אף כי פעמיים יקום גופנו, מה לזה ולנו
וטוב לנו חורבן ארצנו ושריפת בית אלהינו, משממון נשמת עמנו

עתה כאשר יצאה הנשמה מרוב עמנו, מה בינם לשאר הגויים
ואיך לא נבכה על כי עוזבה מרוב בניה, תורתנו מקור מים חיים
לחצוב להם באורות באורות נשברים אשר לא יכילו המים
כאשר רוב ישראל בארצו פוצה ומכריז 'היו נהיה ככל הגויים'

ולא זו בלבד, אלא אף אנו שנשארנו בנשמתנו, והם לנו כאחים
עתה צריכים אנו מהם להינזר, לבל עינינו יהיו כמותם טוחים
וזו קשה ממה שצונו ה' להיבדל משבעה עמים שאין אנו להם אחים
וזאת לנו למכשול ולפוקה, להשמאיל או להימין, לילך בדרך חתחים

עד מתי נחסר אנו, שומרי התורה, גוף וארץ לרפאות שבר חיינו
עד מתי הגוף שנקרא עליו שם ישראל, יהא נתוק וכרות מאלהינו
עד מתי גוף ונשמה יפורדו, ואנו בארצנו כגרים בארץ לא לנו
הושענא גוף ונשמה, הושענא לאחינו הטועים, ומיד אחינו הושיענו

וכל זאת, אינו אלא אך מה שירדנו וזללנו, מימי בית שני
אך אם נשוא עצמנו מעט לימי לידתנו, גלתה יהודה מעוני
מחסרון אור הנבואה ואור הארון, אשר אין באומות לו שני

על זאת אספדה ואילילה, אבכה כבנות יענה ותנים
על תורה בגלות, ועל זקנים וחכמים שאין בכוחם לתקן המעשים
על תורה שאינה מאירה בעם, ועל כי אין לה' משוררים ונביאים
על בתולתי עריה כזונות התהלכו, ועל בחורי מתורה ומצוות ריקים

ו.

קינה על ארץ, שתורה אין בקרב חייה:

עת בארצו שכן ישראל, מלך נביא וכהן יכוננו דרכיו - לשמך ולזכרך תאנות נפש
ומי גוי אשר לו קרוב האל, להדריכו בצדקי חוקיו ומשפטיו - אף ארח משפטיך ה' קיינוך
כאשר נביאים וחוזים לישראל כוננת, להגיד דרכיך ליעקב - לשמך ולזכרך תאנות נפש
אז משפט וחוקה לחיים תקנת והכנת, ותורתך בכל לבב - אף ארח משפטיך ה' קיינוך
הן אז כל איש שאר רוח בעמך, תורתך ישאף ויאהב - לשמך ולזכרך תאנות נפש
אז בעם הארץ תעסוק תורתך, לחברו למצוות יהגו חכמיו - אף ארח משפטיך ה' קיינוך
כי מלאה הארץ דעה את השם, כמים תצמא לטוב דרכיו - לשמך ולזכרך תאנות נפש
פקדת הארץ ותשוקה בגשם, בטל חיים הרוית חדשים לבקריו - אף ארח משפטיך ה' קיינוך
ועתה אין לנו חוזים ונביאים, להגיד לעם איכה יתקן דרכיו - לשמך ולזכרך תאנות נפש
ואין לנו חכמים מתקני תקונים, ולמעשים המתחדשים לחדש צו - אף ארח משפטיך ה' קיינוך
ואין המצוות לחיים מתכוונים, לתקן דרכים ממצוותיו - לשמך ולזכרך תאנות נפש
תורתך כתמרורים ומצוות לציונים, כחוק אשר לא טוב - אף ארח משפטיך ה' קיינוך
אל חדש נא כקדם ימי עמך, נביאים וחוזים לנו הב - לשמך ולזכרך תאנות נפש
ברא נא חדשה בארץ כנאמר, נקבה לגבר תשוב לסבב - אף ארח משפטיך ה' קיינוך
הט ליבנו לתורתך בשקיקה, ודרך מצוותך כמים לנפשנו יערב - לשמך ולזכרך תאנות נפש
אז כימי קדמונים בך נתדבקה, הלא דודיך מין טוב - אף ארח משפטיך ה' קיינוך
ונקראה ירושלים עיר האמת, וצדקתך לישרי לבב - לשמך ולזכרך תאנות נפש
וכל אומה אליה מקדמת, להר הקודש לאלהי יעקב - אף ארח משפטיך ה' קיינוך

ז.

קינה על עם הארץ, היותו נתוק וכרות מתורת האל:

ראשיכם ושופטיכם, עם חוטב עציכם כל איש ישראל - יציץ ופרח ישראל ומלאו פני תבל תנובה
נעריכם עם זקניכם, יעברו יחדיו בברית האל - כאשר משפטיך לארץ צדק למדו ישרי תבל
תורה אחת לגר ולאזרח הארץ, הן כל אלה יפעל אל - יציץ ופרח ישראל ומלאו פני תבל תנובה
מדוע נבגד איש ברעהו בחרץ, הלוא אב אחד לישראל - כאשר משפטיך לארץ צדק למדו ישרי תבל
הן כל זאת בהיות העם על מכונו, ותורה שם בישראל - יציץ ופרח ישראל ומלאו פני תבל תנובה
ואספת דגנך ומיד עמיתך קנו, אין נפקד מתורת האל - כאשר משפטיך לארץ צדק למדו ישרי תבל
כי תצא למלחמה או בכרם תבוא, אל תשכח האל - יציץ ופרח ישראל ומלאו פני תבל תנובה
עם תורת חיים מסיני יבוא, לבל עיקולי חיים לגעל - כאשר משפטיך לארץ צדק למדו ישרי תבל
כי הוא ידע יצרנו לבל ידח נפשנו, הדם והקרקע להגאל - יציץ ופרח ישראל ומלאו פני תבל תנובה
הן כל יצר וכל אדם תצוה ותאירנו, לבל ישחת צלם האל - כאשר משפטיך לארץ צדק למדו ישרי תבל
כה היה בהיות תורתך בארץ החיים, חי חי הוא יודה לאל - יציץ ופרח ישראל ומלאו פני תבל תנובה
אך מעת מארצנו בעווננו שולחנו, ונפר את אשר אלהינו מאתנו שואל - כאשר משפטיך לארץ צדק למדו ישרי תבל
וכעצמות היבשות הדמינו וימתנו, ואין משכנו בנו לבל נפשו תתגעל - יציץ ופרח ישראל ומלאו פני תבל תנובה
משפטים לא יחיו כי לא בשאול חיים, לאשר נפשו למות שואל - כאשר משפטיך לארץ צדק למדו ישרי תבל
אמת מארץ לא תצמיח, עת לשמים יפריח, הגוף וניבו גועל - יציץ ופרח ישראל ומלאו פני תבל תנובה
בארץ דרכך לא נודעו, ותשוקותיה לתוהו, עת תורה למלאכי אל - כאשר משפטיך לארץ צדק למדו ישרי תבל
אנא רצה ה' ארץ, יבול תתן אדמתך, השב שבות ישראל - יציץ ופרח ישראל ומלאו פני תבל תנובה
צדק משמים השקף, והארץ לא תחנף, אז ארץ לבניה תבעל - כאשר משפטיך לארץ צדק למדו ישרי תבל
ידעו כי אתה ה' בקרב הארץ, ומי גוי אחד בארץ, הלא עמך ישראל - יציץ ופרח ישראל ומלאו פני תבל תנובה

ח.

קינה על שה רזה, בית ישראל כצאן נפזרות ואובדות:

הן בהיות ישראל בתפארתו, כהן ונביא ינהלו הצאן, עלות עם בריאות - בָּרְעוּ יִקְבְּצוּ טְלָאִים וּבְחִיקוּ יִשָּׂא עֲלוֹת יְנֵהל
בעל שדה ואיש מלחמה, יתלכדו עם נבון חרשים וחכמה, לצבוא לה' צבאות - תַּעֲיִתִי קֶשֶׁה אֲבַד בְּקֶשׁ עֲבָדְךָ
יחד כל איש חכם לב, עם עושה מלאכות מחשב, לאביר יעקב לעשות משכנות - בָּרְעוּ יִקְבְּצוּ טְלָאִים וּבְחִיקוּ יִשָּׂא עֲלוֹת יְנֵהל
כאשר יושב אהלים, עם האיש אשר על הכלים, אז פי שנים ברוח להיות - תַּעֲיִתִי קֶשֶׁה אֲבַד בְּקֶשׁ עֲבָדְךָ
שואבי מים וזקנים וראשים, עם ה' כולם קדושים, יחד לעבור בברית ובאלות - בָּרְעוּ יִקְבְּצוּ טְלָאִים וּבְחִיקוּ יִשָּׂא עֲלוֹת יְנֵהל

אז חכמה בחוץ תרון, קולה תתן במלוא גרון, ברחובות ובראש הומיות – תעיתי קשה אבד בקש עבדך
אמת מה נהדר, תם וחכם עם סוחר דר, יחד רצון קונו לעשות – בְּזָרְעוּ יִקְבֹּץ טְלָאִים וּבְחִיקוּ יִשָּׂא עֲלוֹת יְנֵהל
הן עתה חסרנו זאת, כי חדלנו עשות, והתורה אך בבתי המדרשות – תעיתי קשה אבד בקש עבדך
ברחובות זבובי מוות יבאישו, שוא עבוד אלוה יטיפו, לעמי שדות וארצות – בְּזָרְעוּ יִקְבֹּץ טְלָאִים וּבְחִיקוּ יִשָּׂא עֲלוֹת יְנֵהל
ובראש הומיות משאות, הלכנו קדורנית מפני ה' צבאות, להטות אנשי מלחמות – תעיתי קשה אבד בקש עבדך
הלא לנו קרה כזאת, משום נעילת מדרשות, על שאינו יומם ולילה הוגה בתורות – בְּזָרְעוּ יִקְבֹּץ טְלָאִים וּבְחִיקוּ יִשָּׂא עֲלוֹת יְנֵהל
שה רזות להפיל והדיח, כאילו שלומנו נבטיח, בל ירעו יחד עם שה הבריאיות – תעיתי קשה אבד בקש עבדך
ולא אך צנומות ורזות נדחות, אף כי בעלי שכל ודעות, עם חוקרי חקירות – בְּזָרְעוּ יִקְבֹּץ טְלָאִים וּבְחִיקוּ יִשָּׂא עֲלוֹת יְנֵהל
למען לא ישאלונו חדשות, ועל כסילים ידברו קשות, וסדר יתנו באגדות והראות – תעיתי קשה אבד בקש עבדך
תחת מורה לנבוכים, להורות כי דברי משה נכוחים, יובנו ברגשות ומושכלות – בְּזָרְעוּ יִקְבֹּץ טְלָאִים וּבְחִיקוּ יִשָּׂא עֲלוֹת יְנֵהל
התגברו להוריש חכמים, ועמך כולם תמימים, ליתן תורתנו אך לטף וילדות – תעיתי קשה אבד בקש עבדך
ולא אך בעלי שכל ודעות, אישי מלחמות ועמי ארצות, ידרשו ליתנם בחוצות – בְּזָרְעוּ יִקְבֹּץ טְלָאִים וּבְחִיקוּ יִשָּׂא עֲלוֹת יְנֵהל
אף כי רוגשי רגשות, להחיות רוחות נידושות, תורת ה' ועמו בארץ אבות – תעיתי קשה אבד בקש עבדך
רוגשי לאום ושוכלי דעות, ועמם אנשי שדות, כולם נהיו כשה רזות – בְּזָרְעוּ יִקְבֹּץ טְלָאִים וּבְחִיקוּ יִשָּׂא עֲלוֹת יְנֵהל
והתורה ובניה, כמצולה שמתו דגיה, אין לנו שיוך רק התורה הזאת – תעיתי קשה אבד בקש עבדך
ואף גלות החיל אשר בספרד, אך מעט משמד שרד, נתנוה כשה רזות – בְּזָרְעוּ יִקְבֹּץ טְלָאִים וּבְחִיקוּ יִשָּׂא עֲלוֹת יְנֵהל
אנא אל נא, שה רזות אגד-נא, לקבץ עם שה בריאות – תעיתי קשה אבד בקש עבדך
וחדש כנשר נעורנו, יחד כל עמנו, לבל ניזוק מאשר חוץ לגדרות – בְּזָרְעוּ יִקְבֹּץ טְלָאִים וּבְחִיקוּ יִשָּׂא עֲלוֹת יְנֵהל
רפאה לכל תחלואינו, תחבר גוף לנפשנו, אדון כל הנשמות – תעיתי קשה אבד בקש עבדך
ועמך כולם צדיקים, איש את רעהו להקים, אז ינחילו שוממות – בְּזָרְעוּ יִקְבֹּץ טְלָאִים וּבְחִיקוּ יִשָּׂא עֲלוֹת יְנֵהל
ונשאה הארץ פרותיה, עץ עץ כפרי מטעיה, והיו לעץ אחד מאוחדות – תעיתי קשה אבד בקש עבדך
ושמך בפי כולם יתברך, האר פניך ובניך ברך, ה' אלהים צבאות – בְּזָרְעוּ יִקְבֹּץ טְלָאִים וּבְחִיקוּ יִשָּׂא עֲלוֹת יְנֵהל

ט.

קינה על כי יצאו רוב בנייך, מאנו עבוד אלהים:

אשמנו מכל דור, הכזבנו מתקוות דור דור, כי בנים משחיתים - עד מתי תתחמקין הבת השובבה
דוה לבנו ומר, יותר מגלותנו המר, אז שם ה' נקרא על כל היהודים - שובי בתולת ישראל שבי אל עריך
גדול שבירי משברך, בת ירושלים, הלא כלה חמתו על עצים ואבנים - עד מתי תתחמקין הבת השובבה
ובנייך נותרו לפליטה, אך אני מבני רוקנתי, והרי אני שכולה מבנים - שובי בתולת ישראל שבי אל עריך
על זאת אספדה ואילילה, על כי יצא עמנו להיות ככל הגויים - עד מתי תתחמקין הבת השובבה
ועוד הרע לי, אשר אותם בנים, שם ישראל נושאים, ושמי מחללים - שובי בתולת ישראל שבי אל עריך
ואם גם זאת בהיותנו בארץ אויבנו, לא מאסו ושכחו שם אלהים - עד מתי תתחמקין הבת השובבה
אך כבואם לארץ האל, קנאו לה' בלא אל, גם ילדו בנים מרחם זרים - שובי בתולת ישראל שבי אל עריך
ומה לי להאריך במלל, כאשר הכל רואים בילל, שירדנו לתהומים - עד מתי תתחמקין הבת השובבה
אלהים שוב הבט משמים וראה ופקוד גפן זאת, הושיענו ממרומים - שובי בתולת ישראל שבי אל עריך
האר פניך בעמך, זכור כנה אשר נטעה ימיך, יזכרוך במרחקים - עד מתי תתחמקין הבת השובבה
וחיו את בניהם ושבנו, אף רחוקים עמם יתיצבו, שובו לתקוה אסירים - שובי בתולת ישראל שבי אל עריך
בזכות זכים נימולים, בכל זאת הרי הם בנים, בגופם לך מצוינים - עד מתי תתחמקין הבת השובבה
גם את בדם בריתך, זכרי עמך, ושובי לאלהייך, להיות לו לאהבים - שובי בתולת ישראל שבי אל עריך

י.

קינה על המחלוקה, שבין שומרי תורה, פיזור אחר פיזור:

על זה היה דוה לבנו, על פיזור עמנו כארבע רוחות השמים
במאה ועשרים ושבעה מדינה מפוזר ומפורד, תחת כל השמים
חציו מדבר אשדודית, וחציו יונית, כלשון עם ועם מעבר לנהר
ומני אז ממנו העם נכחד, ואין לנו דבר להתאחד, לבד מיראת שמים
ועל זאת יתפלל אליך כל חסיד, לארצך קבץ נפוצות מארבע כנפים
ומי כעמך ישראל, לתפארה בארץ האל, לפני ה' בארץ החיים
וישמע אלהים את זעקתם, ברשיון אומות שבו לארצם, גולי פעמיים
לשבת אחים גם יחד ציפינו, אך אוי נא לנו, נפלגנו לכפל כפליים
גלות החיל אשכנז וצרפת, רחקו מעולי בבל ופרס, בתוככי ירושלים
אנשי משמר מריבים, עם מחדשים חדשים, להקים צרה פעמיים
זה יפלו דרכו בעט עקום, וזה יתקע יתד בעים רוחו, לרמוס אח בנעלים
זה עם זה מריבים, על פתותי כבוד נרגנים, נראה קלונם כצהרים
ואף החכמים, בשתיקה ושקיטה מסכימים, למכור צדק עבור נעלים
הן כל חכם חושב רעו להדיוט או מין, איך ישלימו בעוד שני לשוליים

זה פוסל דיינו של זה, וזה קופתו של זה, ותבקע הארץ עד לשמים
הן זאת באתנו, עקב לא נשלם קיבוצנו, וערי אלהינו כבזאוו נהריים
הן לא תקבץ הארץ פרודים, להיות כאחד נפזרים, בעודה יבשה ממים
סדנא דארעא חד, זרים לא תאחד, הן עזה כגלעד, קרובה לירושלים
לא תעשה הארץ עם, אך כאשר תוציא רוח וטעם, להשקות צמאי מים
הלא ארצנו, ארץ אלהינו, אותה תמיד דורש לנו, השקות במטר שמים
עיני אלהינו בה לעולם, כארץ יסדה לעולם, ומים לא נשקה ברגלים
אז כאשר הארץ תתן רוחה, וכלנו נעזוב רוח שחוהה, כי יחיינו מיומיים
כולנו שפה אחת נדבר, וסברא אחת נסבר, על זאת שפכי לבך כמים
אז חכמים יחד ידברו, בתיקון פרץ אז יגברו, ולא ירחקו כארץ משמים
אף כי כל אחד דעו יתן, כאשר הארץ רוח תתן, מלאה ארץ דעה כמים
ואין סתירה, בחילוק סברא, כי הכל כלול בתורה, ובתכלית ארץ ושמים
על זאת אליך אתפלל, וקול אשא במלל, קבצנו יחד מארבע כנפים
אז ישובו שופטנו, כבתחילה יבואו יועצנו, ונקראה עיר צדקנו, ירושלים

יא.

קינה על סיבת נפילתנו, ועל כשלון קוממיות עמנו:

זכור תזכור נפשי ותשוה, עת אשר העלה עמי חוה, ותורת אלהינו נגחו נגוח, על זה כל ירא אל ילך שחוה.
הלוא ימים רבים לישראל, ולמו אין מלך וגואל, והם בארצות שונא וגועל, והארץ שוממה אין לה בועל.
וצאן ישראל על ההרים, כושל ונופל ללא מרים, וחיינו עליו קשים ומרים, הן נפשו נתנה בידי זרים.
ויעלו בו דרדרים וקוצים, נחש ועקרב אותו עוקצים, ויורו בו המורים חיצים, והם בחייהם קצים.

הלא חיייהם קלוקלים, חסרון שלושה שואלים, באלו יהיו נפשתייהם גאולים, לבל יהיו ריקים זולים.
חדש עלינו תורתך, לברר ולסקל מכשול ממצוותך, מטעות תלמיד באמרתך, ממנהג קלוקל לאומתך.
פניך האר בנו, ומצוותיך יערבו לנו, באמרתך אמצנו וחיינו, הלוא ישעך תתן לנו.
משנה סדורה באמונות, לטהר ולקדש רעיונות, לדחות הבלים וכפירות מגונות, בטוב טעם ודעת לענות.

ואם בעיניך חן מצאתי, לעשות את בקשתי, אף ארבעה שאלתי, כי אליך קוה קיויתי.
המשנו ממעמקי תהומות, להנחיל נחלות שוממות, לארצך נשובה קוממות, אז יחברו עולמות.
עד נפש באו המים, ויאנקו חיינו נא מיומיים, ותעל זעקתם השמים, ויאמר יוקח למו מעט מים.
ראשית יוושעו בשלושה, לחיות רוחה ונפשה, אז אף בארבע להיוושע, עם ותורה בארץ להפגישה.

אז בשלושה דרכים, אורות התורה נשלחים, להחיות רוח שחוים, ולחדש תורות שכוחים.
אז יבוא אליהו, לברר ההלכה מכל תוהו, לסקל מנהגי תוהו, ועל התלמוד יכונן מעשהו.
ועל ישראל אור הציץ, כל נפש תפרח ותיצץ, בכל מצוה אור יציץ, כי דודנו מן החרכים מציץ.
ושום שכל בתורת משה, לענות לכל מקשה, ובאמונות ודעות לא נחשה, סלק כל תפל ונוקשה.

וכאשר החוט לא ירתק, והמשולש לא ינתק, כל רע ימתק, וכל שוגה ישתק.
הן פרצותיה סותמו, וכל גדרותיה הוקמו, ובמצוותיה נבונים יחכמו, ובתוכה חיים יהמו.
עת מצות ה' ברה, והכל בדת ישראל, אמונת ה' טהורה, כל עינים מאירה.
אז יבין כל משכיל, וירגיש כל איש חיל, בלא להימין או להשמאל, רוע והבל להשיל.

הן אלה באתנו, אך אוי מה היה לנו, נשחת מקור מעיינו, על אלה חשכו עינינו.
הנה השלושה מריבים, ויחדיו אינם נשלבים, זה מזה נעזבים, וימתקו מים גנובים.
אלה פנו לשמחה, עורף פנו להלכה, כל רגש נמשיכה, אף כי משפטי התורה נשכחה.
ועוד זאת עשות, הרבות הבלים ומעקשות, להשריש דעות עפושות, ואלה בתורה נדרשות.

ומנגד בעלי חכמות, כולם פנו לכלימות, אחרי תורות האומות, וירבו כפירות ושוממות.
מן הנכרי לא נבדלו, ועל כל קדוש יהתלו, בכל מצוה יקלו, וחשכם על העם יהלו.
צעיר ועול ימים, חשבו עצמם חכמים, להפר יראת מרומים, ובדברי דופי נואמים.
בכל קהילה שמה יתנו, לכל טף ישנו, אך שקר נחלו אבותנו, הן הנה מהרסנו ומחריבנו.

משכיל וחסיד נפגשו, אלו לאלו יכחשו, אלו הדעת יטושו, ואלה הדת ירטשו.
זה על זה ישפיעו, לבל הדת והשכל יגעו, כי נצו גם נעו, ואת ה' לא ידעו.
למסכילים הדת נמאסה, הן החסיד כל הבל ישא, והתורה בטפש כוסה, הבה מזה נסע.
וחסידים הרבו טפש, הן הדעת תדיח נפש, והמשכיל חוטא בנפש, ויגרשו מימיו רפש.

לא לנו תוספת אורה, ואף לא דעה וחקירה, לבל נהרס גדרי תורה, נאמו בני תורה.
חדש אסור מהתורה, הן חסידים איבדו אורה, ואף משכילים בחקירה, מהם התורה נסתרה.
מימי אבותנו לא פסקה ישיבה, מטף ונוער עד שיבה, אך בזה אליו נשובה, ולא בחדשות השובבה.
אך צמאנו לאל חי, ולחוקי יושר לעם חי, אלה החוקים יעשם האדם וחי, ולמה נחתוך בתורה בבשר החי.

על זה בכיתי בייאוש, ולמקור דמעה ראשי, על שברי ופשעי, על כלימתי ובאשי.
עד מתי בחושך נשב, כמצורע בדד ישב, תורה לארץ תשב, ואין את רוחנו מיישב.
עודי תוהה וסובר, מה תיקון השבר, ואשמע קול מלבי דובר, ולבי יתעורר משיחת חבר.
הלוא כך טבע הדברים, עת האורות לשלושה נמסרים, ואיך יהיו מחוברים, כאשר ירדו מאת האל מבורים.

הן, אין חדש תחות שמים, הלא על זה חרבו שמים, כאשר מליכין קדמאים, אינם פנים אל הפנים כמים.
אז נפלו ונשברו, ואורותיהם בשמים נשאו, וניצוציהם בארץ נקברו, כולם אליך ישברו.
והארץ נוצרה מזו הקלקלה, משברי אורות מעלה, ומזה נתקנה המתקלא, מה שלא היה מתחילה.
אף תקומת אומתנו, כשבר ובנין עולמנו, שבר ותקומה לעומתנו, כן יהיה אלהינו עמנו.

שברי תורה חכמה ושמחה, הן הן ניצני הלאום בחשכה, לעמול ולהשתדל בכל טירחה, לתת לעמנו מנוחה.
והן בהיות ארצנו מהם משולבה, איש את רעהו לאהבה, עצם לעצמו נקרבה, וגיד עליהם נטווה.
הן זה חזון תחית העצמות, להפריח נחלות שוממות, בעצם גיד ועור מושלמות, להאיר ממרום אור הנשמות.
וכאשר ממטה החלה התחיה, מתיקוני עולם העשיה, אף נשמה אחת לה נהיה, בלא פירוד בלבול ותהיה.

אלהינו ואלהי אבותינו, מודים אנחנו לך שהחזרתנו לארצנו, ומארבע רוחות קבצת פזורנו, אהבת עולם זכרת לנו.
נא, המשך תחית האומה, אף ברוח ונשמה, עוד קול שופר גדול ישמע, התר מכבלי גלות אף נשמה.
שא נס לקבץ הנה נשמותינו, אמת מארץ תצמיחנו, הכוללת תוכה כל תורתנו, והיו לאחדים בידנו.
אז חכמה עם רגש תשכון, ותורה באמת ויושר תיכון, בארצנו כבוד ישכון, לדור ודור עליה ניכון.

* * *

יב.

קינה על ירושלים, עיר האלהים, מכן לשבתו עולמים, זה שבע שבועים כבר גאלה האלהים, והיא עודנה בשפל מעמקים.

שמעתי באומרים לי גאל ה' את עמו, חשף ה' את זרועו לעיני העמים.
אויבנו נמוגו כלימה כיסתה פנימו, על כן אודך בגויים אזמרך בלאומים.
שמעתי באומרים לי שב ישראל למקומו, המקום אשר בחר ה' לעולמים.
בהר נחלתו מכן לשבתו הביאמו, הלוא לזה קווה קיונו בעלותנו ממעמקי ימים.

אמרתי לנפשי אעלה אל במתי אל, אראה נא בחסד אשר עשה ה' לנו.
האכן תמה גם נשלמה גאולת ישראל, נתכוננה עיר קדשנו ותפארתנו.
הלוא זה אשר כל לב שוקק ושואל, לשמה ולזכרה תאוות נפשנו.
האמנם כבר אין דודנו אותנו גועל, נגילה ונשמחה בו בחדריו אשר הביאנו.

עודי הולך ובא ברנה וברעדה, הולך מחיל אל חיל להיראות אל האלהים.
ומהרהר בכבוד ירושלים ומעמדה, בגדולתה ושלמותה ביראה ובתמימות דעים.
ורוח נשאתני לציון אשר ביהודה, לימים אשר שכן שם גאה על גאים.
והיא יחד עם כל שבטיה מאוגדה, וכל ענייניה מתוקנים ויאים.

מציון מכלל יופי אלהים הופיע, זה ראש ועיקר לרוממותה ומעלותיה.
המקדש במקום אשר בחר והודיע, מן הארון אשר בו לוחות התורה ומשפטיה.
ומשם עצה ותורה לישראל ישמיע, אורה וחיים לעליית שבטיה.
ה' מציון יצא יצריח אף יריע, וה' עליהם יראה להושיע ציון ובנותיה.

שם יבואו ישראל להראות פניהם, מול פני אלהיהם ישתחו ונפלאותיו יגידו.
שם יקריבו נדריהם ונדבותיהם וכל קרבניהם, על חטאיהם ואשמיהם יכפרו ויודו.
שם יעלו כל ישראל במעשרותיהם וביכוריהם, ואת ה' אלהיהם ליראה ילמדו.
כל האזרח בישראל כאחד יעשו פסחיהם, יען גויים ואלהיו ממצרים נפדו.

שם כהנים מורים המצוות והחוקים, ושופטים מחוקקים לעם חוקים מועילים וטובים.

אליהם יעלו כי יפלא דבר ולא יוכלו להסכים, דבר האלהים אותם מלמדים ומשיבים.
בה ילמדו התלמידים בדבר האלהים להחכים, בראותם הסנהדרין בבית ה' יושבים.
כי נשגב ה' מלא ציון משפטים צדיקים, צדקה ומשפט מקרא והוראה יחדיו שם נשליבים.

מלך מהיר צדק ימלוך בה, על פי המשפט יעמיד ארץ.
עיניו לא רמו ולבו לא גבה, על כן יוכיח במישור לענוי ארץ.
לפניו כל זקן ויושב בישיבה, הלוא אז אין ברחובותינו צווחה ופרץ.
צדיק כתמר יפרח ינוב בישיבה, על כי שתול בחצרות בית ה' ישגה כארז.

הן כל אלה עלו ושטו ברעיוני, בעת אני מהלך ובא ברינה לירושלים הנכספה.
וכאילו כל זאת ראיתי בעיני, הלוא לזה וכזה נפשי יוצאה ומצפה.
וכבר רואה אני את עיר א-דני, ונפשי יוצאת מקרבי לנוכח העיר הנשקפה.
והנה אני שומע כבר את קול המוני, המון בית ישראל הממלאים את העיר היפה.

ואעלה ואבוא העירה בגילה וברעדה, ואשמע קול ענות שמחה וגבורה.
ואראה את העיר ובתוכה העדה, ואשתומם על המראה אשר אלי נראה.
העוד אימנו עזובה וגלמודה, הזאת העיר בא שכן אל חי ונורא.
הרי עדיין עיר הקודש בזוזה ושדודה, וכבר נפשי בקרבי נפלה ונשברה.

הנה העם אשר גאלו אלהיו, והעם בשלו נשאר בצחנת עונוי.
הלא אלהיו אמר לו אותך אשוב לאהב, והעם כחרש לא ישמע קול אדוני.
עורה התעוררה זרוע ה' המחוללת רהב, והעם כסומא לא נפתחו עיניו.
מעיו חמרמרו ואת מקום רגליו לכבד תאב, והעם עסוק בענייניו.

ובכאבי כי רב המשכתי להלך בעיר, והנה בתי אויבי ה' ועמו ישראל על תילם.
הנה הכנסיות אוכלי בשר החזיר, הלוא הם העם אשר זעם ה' עד עולם.
הלוא יעלו מושיעים מציון לשפוט את שעיר, והיתה לה' מלוכת עולם.
אך אויה לי הנה סמל הקנאה ממלא את העיר, ואין מקום מהם פנוי נעלם.

אוהבי ה' שנוא רע, ואיך בשעת הגאולה עם שאול עשיתם חוזה.
הלוא תחת טובה שילמתם רע, ואת אויבי ה' השארתם במקום הזה.
הלוא כבר קצר המצע מהשתרע, ואיך בעיר מלוכה ישאר זכר לאות ההוזה.
הלחנים חשף ה' יד אף זרוע, הלוא למען יקפצו מלכים פיהם וגוים רבים נזה.

והנה ההר לו ציפינו וקיוינו, ואף בו הכל כמימים ימימה.
עדיין עומד על תילו בית אויבינו, וכיפת הזהב עדיין מזדקרת השמימה.
הלוא על אלה חשכו עינינו, על ההר הטוב שמסרו ראשינו לבני האמה.
על זה היה דוה לבנו, על החורבן שנהיה לאומה על ידי האומה עצמה.

הלוא אלהינו אותנו חפץ ורצה, את מקום מקדשו לנו נתן.
הוא לפנינו במלחמותינו יצא, ואנו אמרנו הלוא יעקב דל וקטן.
הוא הביאנו להר קדשו בדיצה, ואנו אמרנו 'לבני ישמעאל יותן'.
הלוא מבנים אבדה חכמה ועצה, כי בתוכם התייצב גם השטן.

ועתה קומו נא התעוררו נא, יחד לבבנו על דרכנו נשימה.
כחומה נתבצר למען השכינה, למען לא תהא עוד שוממה.
למען לא תהא עוד עגונה, ביראה וברינה נבוא ירושלימה.
חטאות קדומננו נתקנה, עד על תילה תעמוד האומה.

יג.

אלהינו ואלהי אבותינו

בבושת פנים באנו לפניך, יראנו הביט אל פניך, בחדלות שכל באנו ביתך, הלוא על זאת אין לעמוד לפניך.
בהמון מעיך רחמת בניך, ביושר אמיתך זכרת אהבתך, באור פניך רצית עמך, כגודל רחמיך הנחלתם ארצך.
לפנים מהשורה מחלת חטאתם, זכור זכרת השבועה לאבותם, ליבך ואור פניך כי רציתם, ימינך זרועך ארצך הנחלתם.
כסף וזהב להם הרבית, חכמה ודעה אותם למדת, עוז וגבורה להם היגברת, רווחה ושלווה להם השפעת.

ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל צְדִיק אֲתָה כִּי נִשְׁאַרְנוּ פְּלִיטָה כְּהַיּוֹם הַזֶּה

ואנו, אנו אשמנו בגדנו ומרדנו, אנו הטפשנו והסכלנו, אנו ממך התעלמנו, אנו בטובתך מאסנו. בכל טובותיך הקמנו מדינה, בחוץ השארנו את השכינה, וכאשר היא להיכנס התחננה, פשטתי את כותנתי איככה אלבשנה. אתה אהבתנו והחזרתנו לביתך, ואנו אהבנו זרים תחתך, כל אוולת ושטות למדנו לבניך, אך הס מהזכיר תורתך ושמך. ועתה מה נדבר אליך, איך נבכה על עמך וביתך, איך נעזי פנינו לבקש ממך, גאלנו מהרה למען שמך.

הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ כִּי אֵין לְעֲמוּד לְפָנֶיךָ עַל זֹאת

י.ד.

ואנו ברשענו שכחנו תורתך - הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ
ואנו ברשענו נטשנו שכינתך - הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ
ואנו בסכלותנו אותה ריחקנו - הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ
ואנו בעצלותנו עזבנו קהלך - הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ
ואנו בפשענו פילגנו צאנך - הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ
ואנו באיוולתנו חפצנו פיזורנו - הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ
ואנו במוג לבנו השארנוהו לעיים - הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ
ואנו בטפשותנו השארנום לסירים - הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ
ואנו בטפשותנו דימינוהו לנפילה - הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ
ואנו מיאנו להקים מלכותך - הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ
ואנו אמיתך התעצלנו ללמד - הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ
ואנו בגויים חיללנו כבודך - הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ
ואנו עצמנו פיארנו ביהירות - הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ
ואנו לאויביך דברנו טובות - הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ
ואנו בבורות נשברים חצבנו - הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ
ואנו בחוצפתנו אותך זנחנו - הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ
ואנו כאשה אין לה ולד - הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ
ואנו עליהם שכחנו הודות - הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ
ואנו את תורתך דלדלנו - הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ
ואנו בפניך הדלת סגרנו - הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ
ואנו השארנוך על גג כציפור בודד - הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ
ואנו בעוורוננו פנינו לאנחות - הִנְנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִשְׁמֵתֵינוּ

אתה ברחמיך חדשת אהבתך - כִּי צְדִיק אַתָּה
אתה בחסדיך הבאתנו ביתך - כִּי צְדִיק אַתָּה
אתה באמיתך קרבת גאולתנו - כִּי צְדִיק אַתָּה
אתה בטובך קיימת דבריך - כִּי צְדִיק אַתָּה
אתה בייחודך קבצת המונינו - כִּי צְדִיק אַתָּה
אתה באהבתך חפצת ויעודנו - כִּי צְדִיק אַתָּה
אתה בגלותך אייית זבולך - כִּי צְדִיק אַתָּה
אתה בעוזך סלקת החוחים - כִּי צְדִיק אַתָּה
אתה ברחמיך השפעת הטובה - כִּי צְדִיק אַתָּה
אתה בחכמתך גילית ייחודך - כִּי צְדִיק אַתָּה
אתה הראית בגויים כבודך - כִּי צְדִיק אַתָּה
אתה הקמת מחדש לאומיך - כִּי צְדִיק אַתָּה
אתה נתת לנו המלכות - כִּי צְדִיק אַתָּה
אתה באהבתנו הבאת הנחמות - כִּי צְדִיק אַתָּה
אתה בעילומך גילת הסודות - כִּי צְדִיק אַתָּה
אתה בטובך נתת עצמאות - כִּי צְדִיק אַתָּה
אתה בברכתך חדשת פריינו - כִּי צְדִיק אַתָּה
אתה הקמת לנו צבאות - כִּי צְדִיק אַתָּה
אתה הולכתנו לארצנו קוממית - כִּי צְדִיק אַתָּה
אתה נתת לנו הרווחות - כִּי צְדִיק אַתָּה
אתה בנית לנו ערים ושכונות - כִּי צְדִיק אַתָּה
אתה נתת לעמך התקוות - כִּי צְדִיק אַתָּה

י.ו.

אמת כי צדיק אתה בכל הבאות, והננו לפניך בכל אשמות, כי אתה השפעת רוב טובות, והמה לפנינו נמצאות, ואנו מהם נמנענו ליאות, ואף עליהם סירבנו להודות, ועלינו המטנו צרות רעות, איך נעמוד לפניך על זאת, איך עדיך נבוא לבכות, הלוא אתה קיימת הנבואות, ואנו כפרנו בטובות, אתה הבאתנו לארץ האבות, ואנו בגלות המשכנו להיות, ומה עוד נזעק בתפילות, הלוא אתה קבצת הגלויות, ומה עוד נבכה על חורבן מקדשות, ואתה נתתנו ההר בעוז ותעצומות, למען נבנה לאביר יעקב משכנות, אין לנו עוד לפניך לבכות, אין לנו עוד את פניך לחלות, הלוא הם כבר בידינו נתונות, ומה עוד בידך לעשות.

ובכל זאת לפניך באנו, כלימה כיסתה פנינו, עתה אין מי יעזור בידינו, מאתנו יצאו רוב בנינו, ויאמרו מה העבודה הזאת לנו, הלוא הלכנו קדורנית מפני אלוהינו, ואף כי כולנו בני אב אחד נחנו, הרי כבר נפרדנו ונפלגנו, ואין מי יחבר בעדנו, ועתה הרי אנו כבגלות בארצנו, ביד אחינו שונאינו ומנדינו, ואף כי בתחילה הכל היה בידינו, עתה ערומים ומנוערים נשארנו, חלקנו ריקים ממצוות וחוקי אלוהינו, וחלקנו מנושלים מארץ אבותינו, וחלקנו מנושלים מכל אחיזה והנהגה במדינתנו, ועתה אחרי שאת גאולתנו הכשלנו, ומהומה ומבוכה ומבוסה בחלקנו, ואין מי יעמוד בעדנו, באנו לפניך שתאחד נשמתנו, אתאנו עדיך שתאיר עינינו, גשנו אליך שתסלול מסילתנו, לפנינו משורת הדין עשה עמנו.

עשה עמנו לפנינו משורתך, חדש כמקדם גאולתך, האר בעמנו אור תורתך, ישוב נא דיבורך לעמך, אז נביאים ונזירים יהיו מבחוריך, הלוא אף מעבר לים בקשנו דברך, האר תורתך בארצך, אז נלמדה פושעים דרכיך, וחטאים ישובו אליך, אז בצדק נחזה פניך, בהיות ארצך כתורתך, הלוא כן רצוננו לעשות רצונך, ואין מעכב אלא שבמחשכים ניתנה תורתך, הורנו ה' דרכך נהלך באמיתך, הלוא זה אשר מעולם ביקשנוך, השיבנו ה' אליך, אז כאריה ישאג נרדוף אחריך, ובניך שנזרעו במרחקים יזכרוך, ואת בניהם יחיו וישבו לארצך, אז כאשר אורך יזריח בפזורי עמך, ולהמון עצמותיהם נשמה אחת מאתך, יעשו כולם אגודה אחת לעבדך, עולה וכליל יעלו על מזבחך.

אלהי, אל תבזה תפלותי, אל תעלם אזניך לשוועתי, הלוא אליך את לבי גיליתי, זה עתה שבתי לארצי מגלותי, והנה אף היא באה עמי, הלוא שם אחריך דבקתי, ואותך לא עזבתי, גוי למכים נתתי, אף שמפניך נסתרת, ועליך הורגתי ונשחטתי, אף שמנגד עיניך נגזרתי, לבריתך נאמנה נשארתי, ואף כי בהם לא חייתי, ולמען אוכל אחזק בבריתי, גופי מעלי פשטתי, ולא נשארתי אלא עם נשמתי, וחולת אהבה נהייתי, אף שאלפיים בגולה הלכתי, מישעך לא נואשתי, ואותך לא שכחתי, ועתה פתאום לארצי באתי, כי חסדך גדול אתי, אך אויה לי כי נשברתי, וגוף לעצמי עדנה לא קניתי, על כן שמה ושאינה נשארתי, על כן כשקמתי נפלותי, וגוף מארץ נכר לקחתי, ועל זאת שמחה עלי אויבתי.

אלהי! העל זה תדינני? וכי זה ייחשב לעוונתי? הלא אין זה אלא המשך שברוני, אלהי! וכי בזה לבד תגאלני? ובחצי הדרך תשליכני, ואין מי יעזור בעדני, שומרי החומות הכוני פצעוני, כי אברהם לא ידעני, וישראל לא יכירני, אתה ה' גואלני, על כן רוחך תשאני, ואשמע אחרי קול תשמיעני, זו הדרך לכי בו כי תאמיני, כי דרכיך ה' תודיעני, כי בימיך תנהלני, ומכל המחנות והכיתות תקבצני, ואל הר קדשך תביאני, ובעיר נחלתך תטעני, ואשכן תחתי ולא ירגיזוני, ובני עוולה לא יענוני, ולבנות מקדשך תאמצני, ותורתך וחוקיך למדני, ולאומים ילמדוה ממני, צרפתי אמריקאי וגרמני, רוסי סיני ויפני, עיראקי סעודי ואיראני, לדרך הר ה' ישאלוני, ואורחתיך יבקשו הימני, אז בי יענה גאוני, ונחמתי מכל יגוני, יתום זכר עווני, ולא יוסיף להגלותני. שמע נא אנקתי - אדוני.

.זט.

אוי לך ירושלים, לא נטהרת אחרי גאולתך, עד מתי עוד.

אוי לי כי ראיתיך בכך, וי לי שראיתיך בכך כל כך.
הלא הנך נתונה ביד עמך, והכל עדיין חסר ממך.
הנה מקום מקדש אל, נתון ביד בני ישמעאל.
תחת היותם לו למס, הנה הוא להם למרמס.
אוי לך ירושלים, הלא תטהרי?

תחת כך קרבנות יקריבו, כך בבני האלהים יעליבו.
תחת יבואו כך המון צוהל, להודות ולהיראות פני האל.
קול אומרים הודו לה' כי טוב, להביא לפניו מכל הטוב.
והנה הבית והמזבח איננו, ובבית אלהינו פאר לא לנו.
מתי יאמרו בך יברכך ה' נוה צדק הר הקודש?

הנה בך שיקוצי מנזרים, בך יהלכו המוני נוצרים.
בך צריחי כנסיות נישאים, ובהר הקודש קולם נושאים.
ועיר האלהים נשארה מטונפה, טעונה מריקה הדחה ושטיפה.
היאך אלה שאת אלהיך אויבים, נעשיתם זה לזה אוהבים.
איך תאמרי כי ניקתי שב אפו ממני?

תחת כי יקריבו בך זבחי צדק, ושופטייך יגדרו כל פרץ וסדק.
ונקראה ירושלים עיר האמת, ודרכיה לתורה מתאמת.
והנה שופטייך אנשי לצון, אין להם בתורה רצון.
ומושלייך אנשי זדון ורשע, אין לעם בהם ישע.
מתי תיקראי עיר הצדק קריה נאמנה?

בך בחר ה' לשום את שמו, לשם יבוא וכל קדושים עמו.
משם יחזו נביאים חזיון, משם יורו חכמייך תורה בהיגיון.
ועתה בך מופעי תפלות, כל מיני שטות ואווילות.
עלייך ישתוממו כל העמים, זה הגוי שבניו נבונים וחכמים.
מתי מציון תצא תורה ודבר הם מירושלים?

בך ערל וטמא לא יבואו, טהרה וקדושה עלייך יופיעו.
והנה בך כל מופעי תועבה, ירמסוך בעלי שחץ וגאווה.
בך יתנו במה לכל קלון, מי יתנני במדבר מלון.
ואיה נשארה בך קדושה, ועלייך כוסה קליפה קשה.
מתי תהיי הר ה' צבאות הר הקודש?

הלא את מכלל יופי, בנייך ובנותייך ילכו שפי.
ועתה בך קול שאון, והינך מוכת שיגעון.
ומקול זנותך תחנף הארץ, ואיך תייחדי לאלוהיך ערש.
קיא וצואה מלאו שולחנות, בנותייך יהלכו עריה כזונות.
הלא תתיראי כי ירחץ ה' צואת בנות ציון ברוח משפט ובער?

התפלשי מעפר קומי ושבי, לאלהיך ולעמך שוב תשובי.
כי כבר בא אלייך אורך, ועלייך לקראתו להתכונן ולהיערך.
בצדקה ובמשפט ציון תיגאל, בקדושה ובטהרה לדודה תיבעל.

אחזי בכנפות הארץ, וינערו רשעים מהערש.
ונחה עלייך רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'

ואף אתה ה' אל תחרש ואל תשקוט, את צוררי עמך להשמיד ולהכות.
ודרכיך ואורחותיך להם תודיע, הלוא מציון אלהים יופיע.
יריע אף יצריח על אויביו יתגבר, עם עקש תתעקש ועם נבר תתבר.
שובה ה' עד מתי והנחם, ובניך ועבדיך אל מכוך תנחם.
קומה ה' ויפוצו אויביך וינוסו משנאיך מפניך, שובה ה' רבבות אלפי ישראל

לתגובות והערות 8484973@gmail.com